

Katja Brandis

Mišku bastūnai

Kerago
metamorfozė

Mišų bastūnai

Kerago metamorfozė

Versta iš:
Katja Brandis
WOODWALKERS. CARAGS
VERWANDLUNG
Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Vokietija, 2016

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Katja Brandis, 2016
© Iliustracijos, Claudia Carls, 2016
Pirmą kartą 2016 metais vokiečių kalba pavadinimu *Woodwalkers.*
Carags Verwandlung Vokietijoje išleido *Arena Verlag GmbH.*
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH,*
Viureburgas, Vokietija.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Teodoras Četrauskas, 2019
© Leidykla „Nieko rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-573-9

Katja Brandis

Miškų bastūnai

Ķerago metamorfozė

Iliustravo Claudia Karls

Iš vokiečių kalbos vertė
Teodoras Četrauskas

Vilnius
2019

Mane vadina „mįslingu vyruku“.

Apie mane pasakoja laikraščiai ir rodo televizija.

Aš esu paslaptingas vaikas, vieną dieną atėjęs iš miško:

**„Niekas nežino, kas jis yra. Net jis pats, nes yra
praradęs atmintį.“ Iš tiesų mano atmintis puiki**

ir aš viską prisimenu. Aišku, ir tą sunkoką,

**bet nepaprastą dieną, kai man buvo pirmąkart leista
pasirodyti tarp žmonių...**

Žmonės

Mes tyliai minkštomis letenomis skuodėme per pušyną, mano mama, vyresnioji sesuo Mija ir aš. Iš jaudulio man atrodė, lyg po kailiu lakstytų skruzdės.

Mes iš tiesų eisime į miestą? – kažkelintą kartą mintyse paklausiau mamos. *Mes eisime į miestą?*

Mama piktai prunkštelėjo. *Jei dar kartą paklausi, apsigręžiam ir grįžtam atgal!*

Ji, aišku, nervinosi. Pastarosiomis savaitėmis mes nuolat prašinėjome, kad bent sykį pasiimtų mus kartu. Mums nebuvo užteko vien istorijų apie žmones.

Netrukus ji sustojo ir ėmė išleidusi nagus kapstyti žemę, lyg ieškodama urvinių voverių. *Čia turi būti mūsų slėptuvė su žmonių daiktais*, – paaiškino ji ir kažkas sidabriškai sublizgo jos naguose.

Ji patenkinta linktelėjo ir ėmė kastis. Jos liemuo ištįso, apatinės galūnės virto kojomis, priekinės letenos išsitiesė ir virto pirštais. Nuo kūno dingo smėlio spalvos kailis. Dabar ji buvo su ilgais šviesiais kaip saulė plaukais, dengiančiais nugarą. Kai šyptelėjo mums, pamatėme juokingai mažus žmogaus dantis.

– O dabar jūsų eilė, – pasakė ji plonu žmogaus balsu. – Manau, prisimenate, kaip tai daroma? Susikaupkite, galvokite apie tai, kaip dabar atrodys jūsų kūnas. Pajuskite jį savyje. Ar jau juntate, kaip nerimsta?

Mija ryžtingai purtė galvą, ir tai gan kvailai atrodė tebesant pumos kailyje.

O man sekėsi puikiai. Po kelių akimirkų jau stovėjau ant miško žemės ir jutau, kaip pušų spygliai bado man plikus padus. Aš strykčiojau ir juokiausi vien tam, kad išgirsčiau, kaip skamba mano balsas. Buvo nuostabu turėti rankas, kuriomis galėjau tiek daug visko daryti. Buvau beveik pamiršęs, koks tai jausmas, nes mes ne taip jau dažnai vertėmės žmonėmis.

– Nagi, Mija! Tau pavyks! – raginau seserį. – Antraip negalėsi eiti su mumis!

– Neskubink jos, – pasakė mama. – Jai nuo to tik sunkiau.

Aš nekantriai laukiau ir jau ėmiau savo neįtikėtinai praktiškomis rankomis toliau ieškoti slėptuvės. Tai buvo sulankstyta skardinė dėžė, giliai įkasta į miško žemę.

Pagaliau pasivertė ir mano sesuo. Jos rudi plaukai buvo tokie susivėlę, kad atrodė lyg su dygliuočiu ant galvos. Nepadėjo ir tai, kad bandė juos susišukuoti pirštais.

Mija atsiklaupė šalia manęs ir mes kartu nukėlėme dėžės dangtį. Mama iškilmingai ištraukė kelis daiktus ir padavė mums – kažką ilgą iš medžiagos, kažką kamuotą, pailgus tuščius daiktus iš odos. Aš jau buvau pamiršęs, kas daroma su visu tuo šlamštu.

Mama vėl šyptelėjo.

– Keragai, nesidėk jų ant galvos, tai kelnės, jas reikia mautis ant kojų.

– Aš taip ir maniau, – sumurmėjau ir darsyk pabandžiau.

Kai visi apsirengėme, smalsiai dirstelėjau į dėžės dugną. Ten buvo visokių dėžučių ir buteliukų – žmonių vaistų. Ir keli suglamžyti žalsvi popiergaliai.

– O kas čia? – paklausiau aš.

– Pinigai, – paaiškino mama. – Doleriai. Už juos galėsime ko nors mieste nusipirkti.

Ji atsargiai paėmė iš dėžės vieną popierių, ant kurio buvo užrašytas penketas, ir paslėpė tarp savo drabužių. Paskui rimtai pažvelgė į mus.

– Ką gi, einam. Mes tik šį vieną kartą būsime mieste, todėl gerai apsidairykite. Tik neatvirskite, tai svarbu! Niekas neturi sužinoti, kas mes tokie. Ar aišku?

Man išdziūvo burna.

– O kas... jeigu supras? – paklausiau aš.

– Tada mus užmuš, – trumpai atsakė mama.

Ak. Mes su Mija susižvalgėme. Kažin ar mano akys buvo tokios pat didelės ir išsigandusios kaip jos?

Pagaliau pajudėjome. Matyt, atrodėme klaikiai. Mūsų drapanos turėjo tiek pat bendra su mada kaip žuvis su pušimi. Mano ilgos kelnės siekė iki pusės blauzdu, o marškinėliai buvo visai išblukę. O kur dar dėmės ant jų. Mūsų plaukai garantuotai buvo pilni spyglių, o rankos žemėtos.

Tai kas, jei žmonės sprogino į mus akis, mes vis tiek buvome pernelyg susijaudinę, kad tai pastebėtume. Kiek daug žmonių! Ir blizgančių įvairiaspalvių automobilių, kurie iš arti atrodė neįtikėtinais! Dar įdomesnės buvo parduotuvės. Vos tik tai išėjome į pagrindinę gatvę, aš tiesiog prilipau prie pirmos vitrinės. Už jos stiklo buvo skrybėlių, akmenų – kas, po šimts, perka akmenis?! – daugybė drabužių, puodelių su paveikslais ant šonų ir maisto, kvepiančio neįtikėtinais gardžiais.

– Valgomieji ledai, – perskaičiau aš skyde šalia tos parduotuvės. – Vaniliniai, žemuoginiai ir šokoladiniai.

Skaityti mane buvo išmokiusi mama, bet niekada nebuvo sakiusi, kas yra valgomieji ledai. Nosį užplūdo saldus sodrus kvapas ir mano pilvas kažkur apie bambą ėmė tyliai urgzti ir nerimti. Ei, palaukit, ką daro mano pilvas? Tačiau tai nebuvo blogiausia. Aš pajutau, kad po marškinėliais kutendami ima kaltis gaurai. O ne, stop, ne dabar!

Greitai užsimerkiau. Aš esu žmogus, aš esu žmogus, ėmiau kartoti tol, kol kailis virto trumpais šeriais, paskui ir visai išnyko. Uf. Keliai linko ir drebėjo iš baimės.

– Nupirksiu jums ledų, – pasakė mama. Ji iškilmingai išsitraukė tą suglamžytą popierių su penketu ir padavė nepažįstamai moteriai. – Vieną šokoladinių ir vieną vanilinių.

Ta moteris davė jai kelis skambančius metalinius skridinius, o man kažką panašaus į lokio mėšlo krūvelę. Tiek to, tariau sau, dabar tu jo paragausi, ir paliečiau tą šaltą rudą gurvolį liežuviumi. Burną užliejo nuostabus saldus skonis. Jeigu lokio mėšlas būtų toks gardus, aš būčiau sekiojęs paskui kiekvieną lokį, kol jį prispirs reikalas.

Mija gavo vanilinių ledų ir dūsavo iš laimės. Tačiau buvo nerami ir vis dairėsi į šalis. Ir nenuostabu, aplink zujo tiek daug žmonių, o kur dar neįprasti kvapai ir garsai.

Mes ėjome pro parduotuvę su užrašu „Prekybos centras“, kurios vidus pro stiklines duris atrodė labai įdomiai.

– Aš noriu tenai! – užsimanė Mija, aš taip pat ėmiau maldauti, ir mama pagaliau nenoromis linktelėjo: – Na gerai, tačiau tik trumpam.

Stiklinės durys prieš mus atsivėrė ir mes su Mija nustėrę susižvalgėme. Visur maistas! Kalnai maisto!

– Kad mane kur šernas! – ištrūko man. – Ir viso to žmonės gali gauti net žiemą?

– Ir žiemą, – patvirtino mama, ir mes su Mija pavydžiai atsidūsėjome. Žiemą mes dažnai badaudavome, nes tada būdavo itin sunku nutverti vapitį ar storaragį aviną.

Aš išsigandau pastebėjęs, kad mano sesuo iš susijaudinimo gerokai persimainė. Jos lūpos jau nebedengė ilčių, o ji to nepastebėjo ir kaip tik siekė paimti nuo lentynos dėžutę su katės atvaizdu, galbūt todėl, kad katė buvo šiek tiek panaši į mus.

Mija viena iltimi pradūrė dėžutę ir pauostė jos turinį.

– Klausykite, čia dėžutėse pardavinėja suvažinėtus žvėris! – pasakė ji, mums einant toliau.

Aš trūktelejau už rankovės mamą, bet ji kaip tik lenkėsi kelių monetų, iškritusių jai iš kišenės.

Sesuo tebelaikė rankoje sumaitotą dėžutę.

– Nusiramink ir padėk ją atgal! – sušnypščiau aš ir Mija tyliai atsakė man tuo pačiu. Tada pakėlė galvą ir ėmė uosti.

– Ar tau neatrodo, kad čia kažkas labai gardžiai kvepia?

Vienas parduotuvės tarnautojas padėjo mamai susirinkti pinigų. Jis buvo su dviem blizgančiais į nosį įvertais skrituliais ir gelžgaliais ausyse. Aš akimirką pamiršau seserį ir žavėdamasis pažvelgiau į jį. Jis šyptelėjo.

– Sveikas, vaiki. Kuo tu vardu?

– Keragas, – atsakiau aš.

– Ar tau patinka Džeksone?

– Pasiutiškai, – atsakiau aš, tas žmogus nusijuokė ir padovanojo man vieną apskritą daiktą, kuris sutraškėjo mano rankoje. Jis gardžiai kvėpėjo ir aš įsikišau jį į burną. Tada tas žmogus dar plačiau išsišiepė.

– Pirmą turi tą saldainį nusilupti, – paaiškino jis ir padėjo man, paskui mostelėjo atsisveikindamas ir nuėjo.

Kokie malonūs tie žmonės! Ir kokie turi būti galingi, kad sugebėjo pastatyti šį miestą, pilną tokių stebuklų. Kaip, matyt, gera būti tokiam kaip jie, taip gyventi... Saldainis, deja, buvo neskanus, tarsi padarytas iš perpuvusių vaisių. Ir aš išspjoviau jį ant žemės, kai niekas nematė.

– Mija!

Išgirdęs išgąstingą mamos riksmą, pamiršau visas mintis apie žmones ir staigiai atsigrėžiau.

Sesers veidas buvo apaugęs švelniais šviesiai rudais pūkais. Mane nukrėtė šiurpas. Ji virsta puma! Kažin ar galės liautis kaip pirma?

Mama nusitempė ją į koridorių, kuriame tuo metu nieko nebuvo, pasičiupo maisto pakelį su šypsančios moters atvaizdu ir pakišo sesei po nosimi.

– Mija, brangute, susikaupk. Štai kaip tu atrodai. Tokia ir liksi. Įsivaizduok, kad esi tokia. Labai, labai pasistenk įsivaizduoti, gerai?

Mija klusniai linktelėjo ir aš lengviau atsidusau pamatęs, kad jos iltys sutrumpėjo. Bent jau šiek tiek.

Bet paskui ji vėl pauostė ir nukreipė žvilgsnį į kažką koridoriaus gale.

– O varge, mėsos skyrius, – sumurmėjo mama.

O Mija jau dėjo šuolį, staiga vėl virtusi puma, – jos lankstus šviesiai rudas kūnas, rodė, nelietė grindų. Dviem luoktelėjimais pasiekė mėsos skyriaus prekystalį, tįstelėjo leteną per jį ir jau turėjo ant kiekvieno nago po jautienos gabalą.

Iš visų pusių subėgo pirkėjai, jie šaukė ir laikė rankose plokščius smailius daiktus, nukreiptus į sesę. Jie norėjo ją nužudyti! Man kažkaip pavyko išlaikyti žmogaus pavidalą, mečiau tarp jų ir ėmiau daužyti jiems per rankas stengdamasis išmušti kuo daugiau tų daiktų. Jie poškėdami ir žvangėdami krito ant žemės.

– Ne, Keragai, ne! – sušuko mama ir puolė paskui Miją, kuri kaip tik bandė užsiropšti ant lentynos su užrašu „Pusryčių dribsniai“, kad ten ramiai sudorotų savo grobį. Tačiau lentyna buvo lygi ir sesė neturėjo į ką įsitverti, o kai ėmė nuo jos svorio siūbuoti, Mija nuslydo ir nubildėjo su kartoninių dėžučių krūša ant grindų. Akimirką jos beveik nebuvo matyti po ta krūva, tik tai tarpais kyščiojo nerimstančios uodegos galas. Tada daugybė žmonių rėkdami puolė išėjimo pusėn.

Buvo savaip smagu, kad jie taip bijo mūsų. Tad kodėl jie mums kelia tokį siaubą?

– Turime kuo greičiau iš čia dingti! – sušnypštė mama, kai rinkau Mijos drabužius. – Dar kelios minutės ir jie prisistatys su šautuvais!

– Su šautuvais? – suklausau aš. Tada tiksliai nežinojau, ką reiškia tas žodis, bet nujaučiau, kad nieko gero.

Mija kaip tik ropštėsi iš kartoninių dėžučių krūvos. Ji kramtė jautienos gabalą ir atrodė gerai nusiteikusi, nors buvo nuo galvos iki kojų aplipusi pusryčių dribsniais. Mama nutvėrė ją už sprando ir gerai papurtė.

– Greičiau, turim dingti iš čia, – sukomandavo ji ir mes visi trys davėme į kojas.

Tačiau buvo per vėlu. Prie išėjimo jau stovėjo vyrai juodais uniforminiais marškiniais ir neatrodė nusiteikę praleisti bent vieną keturkojį. Mama mus pridengė ir mes su Mija užlindome už vienos lentynos.

– Turi kuo greičiau persimainyti, – sušnabždėjau jai į plaukuotą ausį. – Pabandyk! Būk gera!

Kelis kartus atsidususi šalia manęs jau sėdėjo mergaitė ir šukavosi plaukus pirštais, kurie dar buvo su smailiais kaip adatos nagais.

– Man tikrai nesmagu, – pasakė ji truputį sutrikusi.

– Galėjai šiek tiek palikti man, – pasakiau aš ir pastūmiau Mijai drabužius, nukritusius, kai ji virto puma.

– Greičiau, mes turime rėkti ir bėgti į lauką, kaip visi, – pasakė mama, kai Mija apsirengė.

Ir mums tai puikiai pavyko, uniformuoti žmonės į mus nė nedirstelėjo, nors Mija pamiršo susikišti savo naguotas letenas į kelnių kišenes.

Visiškai nusiaplūkę, žaizdotomis nuo tų klaikių batų kojomis parklibikščiavome į mišką.

Tėvo nesužavėjo mūsų patirti nuotykių.

– Žmonės mums bent jau nieko nepadarė, – bandžiau raminti jį, rūščiai spoksantį į mane savo pumos akimis. – Priešingai, buvo mums malonūs! Bent jau iki tol, kol Mija pradėjo šeiminkauti šaldytuve.

Jis sušnypštė ant manęs. *Malonūs? Jie klastingi ir pavojingi!* – nukirto jo balsas mano galvoje. *Mes turime vengti jų!*

Jis atsigrėžė ir niūriai dėbtelėjo į mamą. *Ar jums tikrai reikėjo trenktis į tą miestą?*

Jeigu būtume draudę, jie būtų nuėję slapta, – taip pat piktai atrėžė mama.

Aš, deja, jutau, kad jau dabar noriu grįžti ten, kur tiek daug visokių stebuklų. *Kodėl mes, bastūnai, negalime gyventi ir kaip žmonės, ir kaip pumos? – išdrįsau paklausti. Ir vienaip, ir kitaip?*

Tau reikėtų daug popierių, jei norėtum gyventi kaip žmogus, – bandė man aiškinti mama. Popieriaus, kuriame būtų parašyta, kas tu toks. Mes tokių popierių neturime.

Tėvas pervėrė mane kiaurai savo geltonomis katiniškomis akimis. *Tu turi apsispręsti, Keragai, pasakė jis. Nes vienoks ir kitoks nebūsi. Neišeis.*

Mama, aišku, neketino mūsų darsyk vestis į miestą. Ir aš liūdnai naktimis žiūrėdavau iš kalnų į murguliuojančias miesto šviesas, kurios buvo daug ryškesnės už žvaigždes. Ir po pusės metų, kai tėvai buvo išėję medžioti, pirmąkart vienas nusliūkinau tenai. Aš klajojau miesto gatvėmis, uodžiau tūkstančius naujų įdomių kvapų ir svajojau kada nors pasivažinėti vienu tų įdomių daiktų, kuriuos mama vadino automobiliais. Vos tiktai grįžęs namo, norėjau vėl iš tenai dingti.

Ir po dvejų metų, kai man suėjo vienuolika, ryžausi. Tačiau šeimos pritarimo nesulaukiau.

Aš noriu eiti pas žmones ir gyventi kaip jie, – pareiškiau vieną rytą, kai mes jau buvome nusilaižę nuo kailių rasą.

Keragai prilijo į makaulę, – patraukė mane per dantį Mija ir plekštelėjo letena įtraukusi nagus.

Aš giliai įkvėpiau, susikaupiau ir pasiverčiau žmogumi. Ir tuoju pasigedau kailio, nes drėgnas ir šaltas vėjas nutvilkę pliką odą. *Aš nejuokauju.*

Tėvas krūptelėjo, kai taip staiga pasiverčiau, ir sutrikęs spoksojo į mane kaip žmogų. Mama irgi sunerimo. *Betgi... kur tai matyta? Kaipgi tu?..*

– Aš jau žinau, ką darysiu, – pasakiau, nes ištisas savaites kurpiau savo planą. – Paimsiu tuos daiktus iš slėptuvės ir...

Nesvaičiok, tavo vieta čia, – suurzgė tėvo balsas mano galvoje. Jo plaukuotos ausys nervingai trūktelėjo. *Gana tų nesąmonių, mes eisime medžioti ir aš tave išmokysiu, kaip sudraskyti vapatį.*

Ksambrai, manau, kad jis kalba rimtai. Mama susirūpinusi žiūrėjo į mane. Gal jai atrodė, kad aš per jaunas atsiskirti nuo šeimos? Bet man jau buvo vienuolika ir ji pati man buvo pasakojusi, kad tokie kaip mes greičiau subręsta už žmones! O būdamas tikra puma aš jau seniai būčiau išėjęs savais keliais.

Aš kartais jus aplankysiu, – pasakiau susijaudinęs ir sykiu nusiminęs. *Kiek įmanydamas dažniau.*

Eik ir daryk ką nori, – sušnypštė tėvas. *Bet aš tau iškart pasakau, su žmonėmis mes nenorime turėti nieko bendra.*

Šįkart jau aš buvau priblokštas.

– Tačiau jeigu gyvensiu kaip žmogus, aš juk juo nebūsiu, tik dėsiuosi, kad esu toks! Aš visuomet būsiu aš, nors ir šiek tiek kitaip atrodysiu.

Keragai, tu iš tiesų nori ten eiti vienas? – paklausė mama nusiminusi. *Jei pasirinksi antrąjį savo pavidalą, mes negalėsime būti greta ir tikriausiai ilgai nesimatysime. Tu juk žinai, kad žmonės nepakenčia plėšrių žvėrių ten, kur gyvena.*

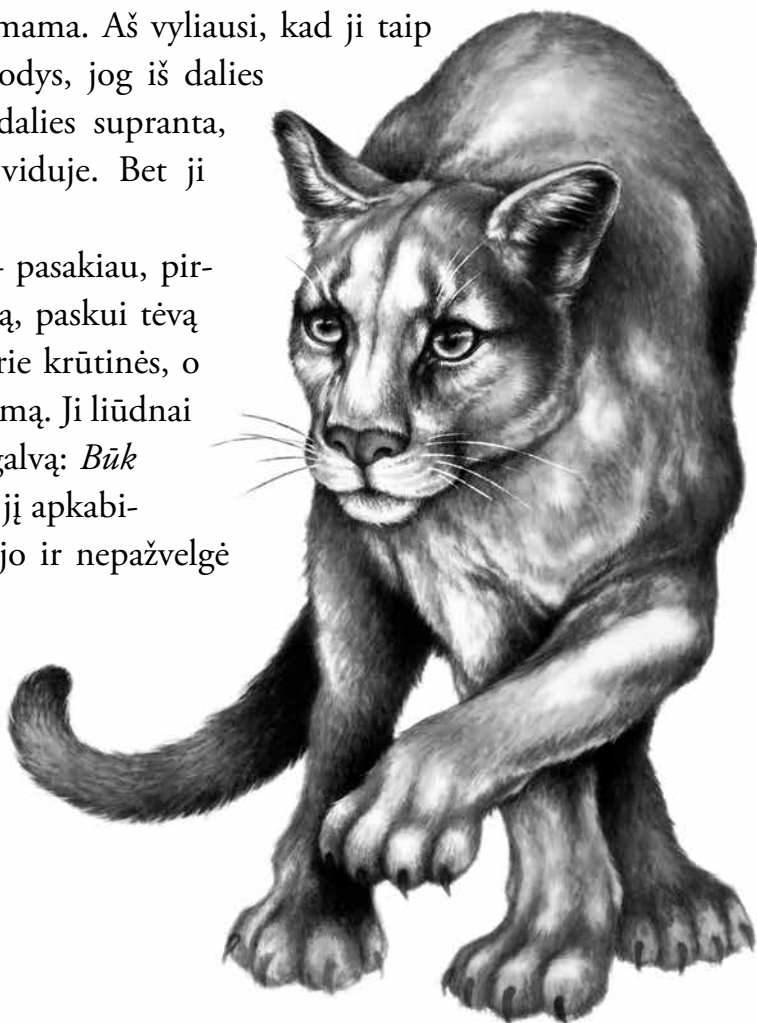
– Jūs taip pat galėtumėte pasiversti, kartais, – pasiūliau nukabinęs nosį... ir dar labiau ją nukabinau, kai nesulaukiau atsakymo. Net mama nuo manęs nusigrėžė. Ji taip pat nelabai pasitikėjo žmonėmis ir nemėgo keisti pavidalo.

Tai išties labai kvaila mintis! Mija prisiglaudė prie manęs ir pasitrynė savo švelnia galva man į plikas kojas. Ji atrodė sutrikusi ir nelaiminga. *Argi tau nepatinka čia, kalnuose?*

– Patinka, bet... – mano žmogiškos akys sudrėko. Man netiko būti vien puma. Tačiau tai buvo labai sunku paaiškinti.

Mes negalėsime būti greta, kai tau mūsų reikės, – liūdnai pakartojo mama. Aš vyliausi, kad ji taip pat pasivers ir parodys, jog iš dalies yra žmogus ir iš dalies supranta, kas dedasi mano viduje. Bet ji liko puma.

– Aš jau einu, – pasakiau, pirma apkabinau Miją, paskui tėvą priglaudžiau sau prie krūtinės, o tada apkabinau mamą. Ji liūdnai šnibžtelėjo man į galvą: *Būk atsargus.* Tėvas, kai ją apkabinau, nė nekrustelėjo ir nepažvelgė į mane.

Ar jis iš tiesų manęs atsisakys? Ne, tikrai ne, jis tik niršta, bet paskui nusiramins, be jokios abejonės!

Galutinai pasiryžęs ir drebėdamas iš širdgėlos išitraukiau iš mūsų slėptuvės drabužius. Žmogišku pavidalu, bet basas traukiau slėnio pusėn per miškus ir laukymes, kol pamačiau pirmus pastatus. Pasibeldžiau į Džeksono policijos nuovados duris ir pareiškiau, kad nežinau, kas esu ir iš kur atėjau. Mano planas išdegė. Policininkai manimi patikėjo ir išdavė visus popierius, kurių man reikėjo.

Dabar man trylika metų ir aš jau kelios savaitės lankau Džeksono progimnazijos septintą klasę. Tiktai taip neseniai, nes man pirma reikėjo išmokti daugybę dalykų apie žmonių pasaulį ir savo globėjų buvau mokomas namie.

Savo trumpais smėlio spalvos plaukais ir auksiškai žaliomis akimis aš nelabai skiriuosi nuo kitų mokinių. Kaip ir įprasta, nešioju džinsus, sportbačius ir kuprinę. Beveik visi žmonės prie manęs jau pripratę. Beveik visi.

Tik, deja, ne visi yra malonūs, nors aš anksčiau maniau kitaip. Kai kas mokykloje man už nugaros kvailai šnabždasi, kai mano, kad negirdžiu (o aš girdžiu, nes jų pašnibždos mano, miškų bastūno, ausims atrodo gan garsios). O blogesni žmonės yra maždaug tokie mieli kaip pasiutę švilpikai.

Pavyzdžiu, Šynas, Kevinas ir jo draugė Beverlė, kurie tą rugsėjo dieną, kai viskas turėjo pasikeisti, manęs laukė prie mokyklos paradinių durų. Keistai išsišiepę.

Nemalonumai

Kevinas buvo vienas stipriausių mokyklos berniukų ir jam labai patiko kamuoti kitus. Jo draugė Beverlė baisiai troško tapti pirmąja futbolo komandos palaikymo šokėja, tačiau iš veido ji atrodė kaip bulvė. Tad jokių šansų. Matyt, todėl labai mėgo žeminti kitus. O Semas juos palaikė, nes daugiau nieko neišmanė.

Visi trys žiūrėjo į mane taip, lyg būčiau grobis. Aš ir jaučiausi kaip grobis ir man tai nelabai patiko. Per dvi pirmas savaites mokykloje ta trijulė prie manęs nekibo, nes mane stebėjo per daug žmonių. O dabar draudžiamos medžioklės laikas jau buvo pasibaigęs. Ir jie jau kelis kartus buvo mane apstumdę, bandę pakišti koją ar išteplioti striukę dažais. Atrodė, kad jiems be galo smagu laidyti man pavymui kvailas pastabas, nors aš kaskart dėjausi, kad mano ausys akmeninės. Niekas manęs neužstojo, kai jie mane puldinėjo, ir man dėl to buvo liūdna.

Kol dairiausi ieškodamas, kaip išsisukti, jie apstojo mane iš visų pusių. Nė vienas kitas mokinys nekreipė į mus dėmesio, stilingos mergaitės ir šalti tipeliai jau traukė prie savo automobilių ir mokyklinių autobusų.

– Kaip sekasi, Džėjau? – paklausė Kevinas artindamasis prie manęs iš priekio, o Šynas slinko iš nugaros.

– Atstokit nuo manęs, – patariau jiems.

– Na ką tu, mįslingasis berneli, – atsakė Kevinas ir užsimojo kumščiu, o Šynas nutvėrė man už rankų. – Mes tik norime pažaisti.

Koks čia žaidimas, kai tau taikosi kumščiu į paširdžius. Ir kol Kevinas kumštis mane pasiekė, aš jau buvau visai kitur. Šynas kvailai išsprogino akis, kai gavo kumščiu į pilvą, ir tyliai atsidūsėjo.

Kevinas tai nesutrikdė, jis dviem žingsniais atsidūrė prie manęs ir bandė smaugti nutvėręs už sprando. Menkas, reikia pasakyti, malonumas.

– Gana, man trūksta oro, – pasiskundžiau.

– Mes to ir norim, – atsakė Kevinas, o Šynas kvailai sukikeno.

Gerai, tada užteks. Aš žaibiškai pritūpiau, nutvėriau Keviną iš nugaros ir parmečiau ant žemės. Po akimirkos atplėšiau nuo žemės Šyną ir, kad jis labai neužsigautų, paguldžiau skersai Kevinas.

Ir jau galėjau eiti. Bent man taip atrodė. Tik tada kibiras šalto kaip ledas vandens šliūkstelėjo man ant galvos, nutekėjo žemyn ir prikliukino batus.

Buvau pamiršęs Berverlę.

Apipylė vandeniui! Jie negalėjo žinoti, kad jo nekenčiu. Pažemintas, visas šlapias, palikdamas šlapią pėdsaką nuėjau šalin, o jie kvatojosi man pavymui. Mano akys degė, o širdis buvo spazmiškai susitraukusi, įmanydamas būčiau kur nors pasislėpęs ir ramiai patūnojęs. Kodėl žmonės manęs nepriima tokio, koks esu? Kodėl jiems taip patinka mane kamuoti?!

Ant grotų tvoros šalia manęs šokinėjo varna, karkėsėjo ir skėtė sparnus. Aš tikrai dirstelėjau į ją ir ėjau toliau. Ir vos

neužlipau ant kitos varnos, kuri išdidžiai kepėstavo priešais pakreipusi galvą į šoną ir spoksodama į mane blizgančiomis juodomis akimis.

Aš apėjau ją lanku ir vėl panirau į niūrias mintis. Visai kitaip įsivaizdavau mokyklą. Kažkaip linksmiau. Mokslai man sekėsi, daugumai mokytojų patiko, kad aš toks smalsus ir nuoširdžiai stengiuosi pasivyti kitus. Tik kartais pagalvodavau, kuriam galui man ta algebra ar muzikos teorija. Ir draugų iki šiol neturėjau. Gal dėl to, kad pumos vienišės? Ar kad aš per dažnai kvilau elgiausi? Kai mažčiau apie tai, man darėsi vis liūdniau. Ir tos varnos nervino. Ko joms iš manęs reikia? Viena net bandė atsitūpti man ant peties.

– Dink iš čia, aš tau ne lakta, – sumurmėjau ir nušliūrinau prie seno kalnų dviračio, kurį man buvo padovanoję globėjai. Ką gi, varnos pagaliau nuskrido.

Galbūt man reikėjo tapti futbolininku. Visi žmonės mėgsta gerus futbolininkus. Ir kino žvaigždes. Jie mėgsta kino žvaigždes. O mane tiktai du ar tris kartus rodė per televiziją, ir to neužteko.

Išties garsūs ir mėgstami buvo kiti žmonės: ant mokyklos tvoros kabojo plakatas su šypsančiu baisiai svarbaus žmogaus veidu. Endrius Milingas, jo vardas mirgėjo visur, ir per žinias jis kartą kalbėjo. Su juo, matyt, visi norėjo draugauti.

Visas lašėdamas užsiropščiau ant dviračio ir nuvažiavau „namo“ – į Rolstonų, mano globėjų, namus. Sodelyje priešais namą kaip tik trynėsi juodas labradoras Bingo. Kai pastačiau dviratį, jis mane aplojo pašiaušęs šerį, kaip visada. Matyt, nemėgo plėšrių kačių.

Aš, kaip visada, jį ignoravau, perėjau virtuvę ir ketinau kilti laiptais į savo kambarį antrame aukšte. Bet nespėjau.

Donaldas, mano globėjo psichologo, kabinetas buvo tame pačiame name, pro tarpines duris jis galėjo į jį atsinešti kavos. Kai aš įėjau, jis kaip tik tai ir darė.

– Labas, – niūriai burbtelėjau aš.

– Na, kaip sekasi, vaicine? – paklausė Donaldas tėviškai šypsodamasis ir uždėjo man ant pečių ranką, tačiau kaipmat ją vėl atitraukė.

– Po šimts, Džėjau! Kodėl tu toks šlapias? Ak, mano megz-
tinis! Dabar aš turėsiu persirengti, o kita mano pacientė ateina po penkių minučių... Nagi, ir tu persirenk, kuo greičiau. Ir palisk po dušu! – pasakė ir dingo.

Mano mažoji įsėsė Melodi ant smėlio spalvos kilimu ap-
trauktų laiptų žaidė su savo žaisliniais arkliukais.

– Atsargiai, neužlipk ant jų! – tarė ji, pamačiusi mane.

Mano įbrolio kambaryje šiuo išimtiniu atveju griaudė-
jo *heavy metal* melodija. Kokia laimė! Kaiėjau pro Marlono
kambarį, jo durys kaip tik atsilapojo. Į mane trenkė šiurkštaus
garso banga. Aš pašokau iš baimės iki lubų ir Marlonas – su
garso pultu rankoje – susirietė iš juoko.

– Čia tai bent, nagi darsyk taip drykstelėk, – kriuktelė-
jo jis.

Aš sviedžiau į jį žudantį žvilgsnį, įėjau į savo kambarį, per-
sirengiau sausais drabužiais ir griuvau ant lovos. Galbūt aš vis
dėlto be reikalo užsigėdžiau būti žmogumi. Tai buvo niekam
tikusi sumauta mintis. Kalnuose nebuvo mokytojų, kurie
stengtųsi įkalti man į galvą nereikalingas žmonių žinias. Ir

mulkių, kurie norėtų su manimi susidoroti. Kaip puma gyvenau puikiai, ir kodėl aš viso to atsisakiau?

Kaskart, kai pagalvodavau apie savo šeimą, pasijusdavau taip, tarsi koks mažas žvėriūkštis man būtų graužęs širdį. Jau prieš pusantrų metų bandžiau juos visus susirasti. Bet neradau. Jie buvo išsidanginę iš šių vietų. Dėl manęs? Ar dėl to, kad kažkas atsitiko? Dabar galėjo laikytis kitur, kur nors kalnuose, už šimtų kilometrų nuo čia! Aš nežinojau, kur jų ieškoti, nežinojau, ar jie man atleido. Be to, buvo jau ruduo, tuoj prasidės žiema, čia, Uoliniuose kalnuose, ji užaina anksti. Žinoma, suaugusi puma kalnuose gali ir viena peržiemoti. O aš nebuvo suaugęs. Ir dar kai kas trikdė...

Čia mano mintys nutrūko, nes išgirdau koridoriuje lengvus žingsnius ir beldimą į mano kambario duris.

Aš seniai žinojau, kas tai, ir neištvėręs šyptelėjau.

Į kambarį įėjo mano įmotė Ana ir atsistojo greta manęs ant lovos krašto. Ji šyptelėjo man, ir nuo to man, kaip visada, sušilo širdis.

– Sveikas, – pasakė ji ir nubraukė man nuo kaktos plaukų sruogą. – Bloga buvo diena, ar ne?

Aš linktelėjau. Iš tiesų norėjau ir pats ką nors pasakyti, bet neįstengiau.

– Nesutari su mokytojais? Ko nors nesupratai?

Aš papurčiau galvą ir Ana nutaisė tokią išraišką, lyg didžiutusi manimi. Ji dirbo jaunimo globos tarnyboje ir pasiūlė savo šeimai priimti mane, kai aš, apdriskęs ir įsibauginęs, dar tūnojau policijos nuovadoje. Ana su neįtikėtina kantrybe mane mokė visko, ką turi žinoti mano amžiaus žmogus: kieno

galva pavaizduota ant ketvirčio dolerio monetos (Džordžo Vašingtono), kas yra internetas (vieta, kur gali pamatyti daugybę filmukų apie kates), kaip rašyti rašinį (su tušinuku ir vartoti velnioniškai daug žodžių) ir kam reikalingas mobilusis telefonas (bandos valdymui).

Iš pradžių Melodi domėjosi manimi, bet paskui jai ėmė nepatikti, kad jos mama tiek daug laiko skiria man. Ir ėmė elgtis su manimi kaip su erke kailyje. Nors nė vienos neturėjo.

– Jie tave erzina? – neatstojo Ana. – O tu nepasiduok.

– Aš ir nepasiduodu, – atsakiau pro ją žvelgdamas į Didžiojo Titono plakata – statmenas, baltas uolas, mirguliuojančius kalnų ežerus, tamsiai žalius miškus. – Tačiau aš kitoks, ir nė vienas žmogus nenori su manimi draugauti.

– Tas tiesa, tu kitoks. Na ir kas? – Ana karingai pažvelgė į mane.

Aš įsikniaubiau į pagalvę. Ji net neįsivaizduoja, koks aš kitoks. Ar dar yra kitų tokių, gebančių keisti pavidalą padarų kaip aš ir mano šeima? Iki šiol nebuvo sutikęs nė vieno. Galbūt mano tėvai, mano sesuo ir aš esame vieninteliai tokie visame pasaulyje?

Ana dar kurį laiką glostė man pečius, paskui atsiduso ir išėjo.

Aš likau vienas, ir gulėjau tol, kol išgirdau kažkokį garsą ir pakėliau galvą.

Prie lango buvo prisiplojęs mažas žvėrelis. Voveraitė. Ji tupėjo ant palangės atsistojusi ant užpakalinių kojų, priekinėmis prisiglaudusi prie stiklo. Ir spoksojo į mane. Spoksojau ir aš, ir voveraitė ėmė šokti ant palangės. Kas tiems laukiniams padarams pastaruoju metu darosi?

Aš užverčiau akis į viršų, sunėriau rankas už galvos ir ėmiau galvoti apie savo gyvenimą. Ir apie bėdą, kuri man neleido grįžti į kalnus. Tėvai buvo mane išmokę, prieš man juos paliekant, ką turi mokėti plėšrus žvėris. Tik, deja, vieno, svarbiausio dalyko, nespėjo išmokyti.

Atimti kitam padarui gyvastį.

Ak, to galima išmokti, bandžiau raminti save. Užšoki ant elnio, įsikimbi dantimis jam į gerklę, ir baigta. Reikia tik įgusti.

Man vien nuo tos minties darėsi bloga. Aš jau buvau įpratęs kepsniui skirtą mėsą išimti iš plastikinės pakuotės, įdėti į keptuvę ir valgyti su peiliu ir šakute. Aišku, su žolėmis pagardintu sviestu.

Mano sesuo Mija būtų mirusi iš juoko tai regėdama.

Nesvarbu. Žudyti galima išmokti – ir aš šiandien pat to imsiuosi. Šiąnakt parodysiu, ko esu vertas.

Turinys

Žmonės ...	5
Nemalonumai ...	17
Pavojinga užmačia ...	24
Keistas pasiūlymas ...	30
Dar vienas pasiūlymas ...	36
Dantys ...	45
Klirvuoter mokykla ...	52
Smagi ir marga ...	60
Nesantaika Didžiajame kanjone ...	69
Su bizono jėga ...	79
Vapičio kerštas ...	84
Kovotojai ...	90
Signalas „Žmonės“ ...	99
Vidurnakčio dvikova ...	109
Didvyris ...	117

- Siuntinys ... 124**
- Kronprincas ... 132**
- Širdis lėkšteje ... 140**
- Šnipai ... 145**
- Pagarba ... 156**
- Ūimti reikalai ... 169**
- Šipuliai ... 179**
- Peledos akys ... 188**
- Paskutinis triukas ... 194**
- Ūantis už dantį ... 203**
- Lemtingas sprendimas ... 217**
- Medžioklė su šunimis ... 225**
- Žūti ar būti ... 232**
- Priešas ir šventė ... 240**

Kol buvo mažas, Keragas nė karto nebuvo mieste – o ir ką jame pumai veikti? Tačiau iš tiesų jis ne visai puma. Jis – miškų bastūnas, o tai reiškia, kad panorėjęs gali virsti žmogumi. O jeigu gali, tai kodėl nepabandžius gyventi tarp žmonių? Ypač kai paaiškėja, kad mieste tokių bastūnų kaip jis yra ir daugiau. Būti ir žmogumi, ir gyvūnu tuo pat metu – ne taip lengva, tad laukia išties daug įtraukiančių nuotykių.

„Kerago metamorfozė“ – pirmoji vokiečių rašytojos Katja'os Brandis (g. 1970 m.) nuotykių serijos vaikams ir paaugliams „Miškų bastūnai“ knyga. Čia susipažįstame su miškų bastūnais, paslaptinga jų mokykla ir ypatingomis bastūnų gyvenimo detalėmis.

Redaktorė *Giedrė Kmitienė*

Korektorė *Vitalija Vanagaitė*

Maketavo *Lina Eitmantytė-Valužienė*

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Aš nebuvaau žmogus ir niekada juo nebūsiu.
Tačiau man tai neatrodė bloga. Nes būti
miškų bastūnu buvo pasiutiškai smagu!*

Keragas yra šiek tiek žmogus, šiek tiek puma. Tai reiškia, kad panorėjęs gali pavirsti tiek vienu, tiek kitu. Jo šeima – tokie patys miškų bastūnai kaip ir jis. Tačiau tik vienas Keragas nori palikti gimtuosius miškus ir keltis gyventi į miestą kaip tikrų tikriausias žmogus. Pasirodo, tokių kaip jis mieste yra daugiau. Yra netgi visa mokykla, kurioje mokosi miškų bastūnai!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-573-9

9 786094 415739